

VERTEX

CURSES PER MUNTANYA
**Una trajectòria
ascendent**

9-770042-442007

00319

6 €

ABRIL / MAIG / JUNY 2026 NÚM 319

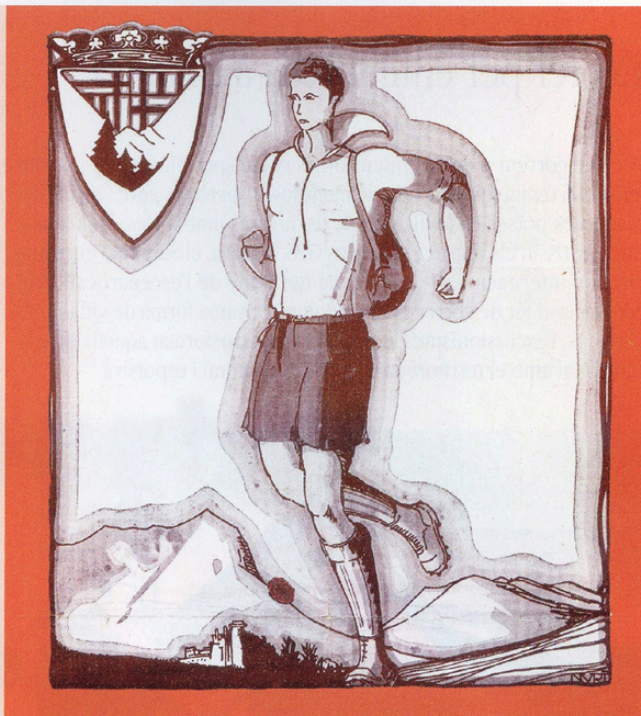
 **Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya**
Federació Catalana d'Alpinisme i Escalada

22

Els inicis de la competició de muntanya a Catalunya

JOAN M. VIVES I TEIXIDÓ

La primera cursa per muntanya celebrada a Catalunya va tenir lloc entre Vernet i el refugi d'Ulldeter l'any 1909. La va organitzar el Sindicat d'Iniciativa de Vernet amb la col·laboració del Centre Excursionista de Catalunya i es va fer a imitació del Campionat del Canigó, creat el 1905 pel Club Alpi Francès. Cent disset anys més tard, parlem d'aquells temps en què es començava a saltar de l'excursionisme científic a l'esportiu.

4

Seccions

- 03 Editorial
- 06 Vist a la xarxa
- 08 Notícies / SARA CHACÓN CAO
- 14 Meteomuntanya / ALEIX SERRA I PERE ESTEBAN
- 34 Perfils de muntanya / JESÚS JORDI PINATELLA
- 88 Senders i refugis / JOSEP LLUSÀ
- 94 Salut i muntanya / IÑIGO SOTERAS
- 96 Opció alpina / JOSEP JANÉ I JORDI COROMINAS
- 102 Vies noves / ARMAND BALLART
- 108 Muntanyes de paper / JUDIT BASEIRIA

IMATGE DE PORTADA

Components del Centre de Tecnificació i de la Selecció Catalana de Curses per Muntanya entrenen al Ripollès. FOTO / PAULA PADILLA

ABRIL / MAIG / JUNY 2026

EDITA

Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana d'Alpinisme
i Escalada

Rambla 41, pral. 08002 Barcelona
Tel. 934 120 777
vertex@feec.cat

DIRECCIÓ

Quim P. Casadesús
quim.pons@feec.cat

CAP DE REDACCIÓ

Xavier Maduell
xavier.maduell@feec.cat

CONSELL ASSESSOR

Armand Ballart, Rosa M. Bosch,
Eliseu T. Climent, Samuel Colomer,
Francesc Domènech, Josep Llusà,
Jordi Merino, Adriana Olsina,
Ester Sabadell i Joan Maria Vives.

HAN COL·LABORAT EN AQUEST NÚMERO

Armand Ballart, Judit Baseiria,
Rosa M. Bosch, Joan Cerdà,
Sara Chacón, Jordi Corominas,
Xavi Cullerell, Pere Esteban, Enric Faura,
Antonio García Picazo, Pere Gelis,
Josep Jané, Jesús Jordi Pinatella,
Josep Llusà, Albert Masó, Òscar Masó,
Eduard Navarro, Estel Parés, Jordi Pina,
Marc Pinsach, Jordi Pons, Aleix Serra,
Iñigo Soteras, Albert Torrent,
Pau Vinyes i Joan M. Vives.

COL·LABORADORS GRÀFICS

Dani Agràs, Pau Aguilera,
Jordi Bardajil, Carles Brasó,
Gerard Campderrós, Edu Català,
Gerber Cucurell, Ariadna Folch,
Àlex González, David Guarch,
Raül Martínez, Anna Mongay,
Paula Padilla, Toni Pérez,
Jordi Rovira, Pep Serra i Aina Vila.

36 Ladakh, la terra dels passos celestials

XAVI CULLELL

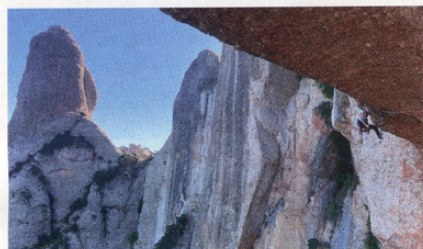
A l'extrem nord de l'Índia, Ladakh ha estat des de sempre un lloc de pas. La vall del riu Nubra era el punt neuràlgic de la regió i via obligada de la ruta de la seda per als qui volien connectar amb la vall de l'Indus, tot i que era una terra difícilment accessible. Avui dia encara és un dels racons més aïllats del planeta i un paradís per a la pràctica del tresc d'alta muntanya.

54 Anglada, el pare de l'alpinisme català modern

ÒSCAR I ALBERT MASÓ GARCIA

El 23 d'abril passat va morir a l'edat de 92 anys en Josep Manuel Anglada, una de les figures cabdals de l'escalada catalana de la segona meitat del segle XX. Repassem la seva destacada i dilatada trajectòria, les seves vies i les vivències del mestre i dels qui van compartir corda amb ell.

64 Sostres de Montserrat, aire sota els peus

JORDI PINA

El primer sostre escalat a Montserrat va ser el de la via *Puigmal* (1954) al Cap de Mort i el segon, el de la ruta *Anglada-Guillamon* (1960) de la Cadireta d'Agulles, el primer sostre veritablement horitzontal obert al massís. Set dècades després, ressenyem algunes de les escalades més acrobàtiques i aèries de la muntanya-símbol de Catalunya.

80 Entrevista a Antonio García Picazo

ALBERT I ÒSCAR MASÓ GARCIA

Antonio García Picazo, el prestigiós escalador manxec arrelat a Catalunya, porta més de mig segle escalant i obrint vies d'estil clàssic, de vegades en solitari, a les parets de més renom sobretot de Catalunya i l'Aragó. A més del seu do innat d'escalar, s'ha aficionat a col·leccionar material d'escalada històric i a escriure llibres.

90 Secció Excursionista del Centre de Lectura de Reus, 125 anys

PAU VINYES

El 1859 un grup de joves menestrals va fundar el Centre de Lectura de Reus, que l'any 1901 (en fa 125) va crear la seva Secció Excursionista. D'entre les entitats muntanyenques que han perdurat fins als nostres dies, és la tercera més antiga del país.

PUBLICITAT, ADMINISTRACIÓ I VENDES
Consol Rodríguez
 consol.rodriguez@feec.cat

SUBSCRIPCIONS I ATENCIÓ AL LECTOR
lectors.vertex@feec.cat

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA
Xavier Maduell

MAQUETACIÓ I DISSENY
Jaume Marco - estudi

IMPRESSIÓ
 Rotimpres

DISTRIBUCIÓ
 SPM, SL
 AD-LANTE

Dipòsit legal: B. 36121-1965
 ISSN edició impresa: 0042-4420
 ISSN edició electrònica: 2938-9607

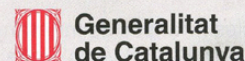
Reservats tots els drets. Aquesta publicació no pot ser reproduïda ni totalment ni parcial sense consentiment de l'editor. Tampoc no pot ser transmesa per cap mitjà o mètode, ja sigui electrònic, mecànic o d'altre tipus.

VERTX no es fa responsable de les opinions i valoracions subjectives que els col·laboradors puguin fer en els articles publicats a la revista.

VERTX adverteix al lector que la pràctica dels esports de muntanya comporta riscos i aconsella extremar-hi les precaucions.

Amb el suport de:

TEXT
ÒSCAR | ALBERT MASÓ GARCIA

El pare de l'alpinisme català modern

ANGLADA

Josep Manuel Anglada al serrat dels Monjos (Montserrat). FOTO / ARMAND BALLART

Josep Manuel Anglada Nieto
Barcelona, 1933-2026

El muntanyisme català compta amb figures il·lustres que ocupen un lloc destacat en la seva història perquè van realitzar unes gestes revolucionàries que van significar una evolució i una referència per a les generacions posteriors. En Josep Manuel Anglada és, en aquest àmbit, un dels personatges més importants de la segona meitat del segle XX gràcies a la seva impressionant i dilatada trajectòria muntanyenca i a l'impuls i modernització que va suposar per a l'alpinisme català.

*Josep Manuel Anglada
va morir el 23 d'abril
passat a Barcelona,
a l'edat de 92 anys.*

Mentre la diada de Sant Jordi d'enguany omplia els carrers de les viles catalanes de llibres, roses i milers de persones, en Josep Manuel Anglada Nieto, de 92 anys, empenia l'escalada en solitari més alta i transcendent i deixava el món de la muntanya catalana orfe del seu pare més admirat durant els darrers setanta anys. Aquesta admiració se la va ben guanyar gràcies a la seva extraordinària, perllongada i variada carrera muntanyenca durant la qual va fer ús d'un material tècnic modern i va organitzar expedicions planificades i executades amb gran precisió. Durant bona part dels anys foscos de la dictadura franquista, les gestes de l'Anglada van omplir de color, imaginació i il·lusió un col·lectiu muntanyenc que anhelava llibertat i somiava poder seguir l'estela d'un ídol que representava l'atreviment i que no va deixar mai d'innovar. Però una llegenda no es forja per casualitat i, en aquest sentit, l'Anglada va néixer a l'època i a la família més idònies i va anar evolucionant fins a convertir-se en el primer alpinista català global quan les fronteres catalanes estaven pràcticament tancades. El seu pare, Manuel Anglada Sarriera, es va educar a França i va voler que els seus dos fills, Josep Manuel i Àngel (1937-2021), també es formessin a l'estranger.

En Josep Manuel va néixer el 5 d'agost del 1933 a Barcelona i amb la seva família va passar la Guerra Civil a França. En tornar a la Ciutat Comtal, va començar a estudiar al Liceu Francès i a amarar-se d'un ambient internacional. L'any 1947, el seu pare el va enviar a conivir amb un matrimoni jove i esportista de Manchester (Anglaterra). Allà va néixer el seu interès per l'espeleologia i l'escalada gràcies a les excursions que va realitzar amb companys d'escola i en un grup de *boy scouts*. El 1952, el seu pare el va enviar a estudiar a Stuttgart (Alemanya), ciutat que encara estava malmesa pels efectes de la Segona Guerra Mundial, i es va integrar al Club Alpí Alemany. Allà va tenir el privilegi d'utilitzar i adquirir materials moderns tals com cordes sintètiques o calçats amb sola de goma.

Anglada escala l'any 1959 la via Hasse-Brandler >
de la Roda di Vael, a les Dolomites.

L'any 1953 va tornar a Barcelona per quedar-s'hi. Es va fer soci del Club Muntanyenc Barcelonès (CMB) amb el seu germà Àngel i el seu cosí Francesc Guillamon Nieto (1933-2015). Va practicar molta espeleologia amb el Grup d'Exploracions Subterrànies (GES) i un xic d'escalada amb el Grup d'Alta Muntanya (GAM) del CMB. El seu equipament va despertar una gran expectació entre els membres del club, ja que no coneixien res més que el cànem o les botes ferrades. De la mà d'històrics com Josep Maria Torras, Òscar Andrés o Lluís Muntan, va participar en campanyes espeleològiques amb l'aspiració de ser els primers a recórrer coves i avencs, fita que va aconseguir per exemple a l'avenc del Cubilillo (Riglos, 1954), avenc de l'Esquerrà (Garraf, 1954-57), forat de l'Embut (Puigmal, 1956) o Ojo Guareña (Burgos, 1958).

De mica en mica, l'Anglada es va anar decantant per l'escalada i ben aviat va tenir l'impuls d'obrir vies noves. La primera la va traçar a la roca de l'Esquirol (Sant Llorenç del Munt) el 5.9.1954 amb Francesc Guillamon i sense premeditació. La van anomenar *Pajarita* i va esdevenir la primera via *Anglada-Guillamon*. Durant uns deu anys, els dos cosins van obrir una bona colla de rutes batejades amb els

Josep Maria Torras, Josep Manuel Anglada i el seu germà Àngel al forat de l'Embut (Puigmal), l'any 1956.

Jordi Panyella, Josep Manuel Anglada i Joan Nubiola en una trobada del Grup Cavall Bernat a Montserrat el 1991.

seus cognoms que ressaltaven per la seva llargada i atreviment. En *Paquito*, que és com familiarment era conegut en Guillamon, no va ser l'única persona amb qui l'Anglada es va encordar. Un dels seus grans encerts va ser rodejar-se d'excel·lents amics d'aventures amb els quals va repetir vies estrangeres que semblaven estar fora de l'abast dels catalans i va obrir itineraris d'alta dificultat i envergadura. Joan Cerdà, Heinz Pokorski, Jordi Pons, Emili Civís, Miquel Muñoz, Miguel Ángel García Gallego i Armand Ballart són alguns dels noms il·lustres que el van acompanyar amb més o menys assiduïtat i que van contribuir a engrandir la seva llegenda. Però per sobre de tots ells cal destacar la seva muller Elisabeth Vergés Costa (1939-2019), dona molt dinàmica i plena d'energia positiva amb qui va realitzar obertures i primeres ascensions femenines i va formar una família fantàstica. A més, va ser l'autora l'any 2002 de la biografia del seu marit, titulada *Anglada*. En Josep Manuel també va compartir escalades amb personalitats estrangeres com Patrice de Bellefont i Sylvain Sarthou (obertura de la via *Franco-Espanyola* al Tozal del Mallo amb Guillamon el 1960), Royal Robbins (ruta *Anglada-Robbins* al Pedraforca el 1966), George Livanos, Lionel Terray, Michel Vaucher, Günter Hauser, Toni Hiebeler, etc.

L'Anglada, seguit per l'Emili Civís, en plena aresta de la via que van obrir a la cara nord de l'Annapurna Est l'any 1974. FOTO / JORDI PONS

L'any 1956 va adquirir una moto i així va poder anar amb més rapidesa i autonomia a massissos com el Pedraforca, Riglos o els Pirineus amb el convenciment que «la vertadera escalada és explorar llocs desconeguts i obrir vies noves». Però l'Anglada no va oblidar mai els seus orígens i va combinar la majestuositat de les serralades més impressionants de la Terra amb obertures de primer nivell a Montserrat (*Anglada-Cerdà* a la paret de l'Aeri, 1960, i *Anglada-Cerdà* al Frare Gros, 1965), al Pedraforca, al Montsec (*Anglada-Guillamon* a la paret de les Bagasses, 1959), al Cadí, al Port, a Canalda o als Pirineus. També va deixar empremta a l'Aragó (Riglos, Vadiello, Ordesa), al País Valencià (penyal d'Ifac, puig Campana, Ponoig) i a Eivissa. A Europa brillen amb força les primeres ascensions estatals a la

La conquesta de l'Annapurna Est va significar el sostre de la carrera alpinística d'Anglada.

via *Jolly* del Midi d'Ossau amb Pokorsky (1958), a la via *Bonatti* del Grand Capucin amb Guillamon (1960), a la temible cara nord de l'Eiger (1964) i al mític esperó Walker de les Grandes Jorasses (1967), totes dues amb Jordi Pons. L'any 1957 va anar per primer cop a les Dolomites i a la primera escalada que hi va fer va obrir sense voler una nova via d'envergadura a la Cima Canali amb Guillamon. Aquest va ser el tret de sortida d'una trajectòria internacional que va obrir moltes portes no només a ell, sinó a tot l'alpinisme català. Va superar la barrera del sisè grau en rutes mestres com la *Comici* (1957) o la *Brandler-Hasse* (1959) de la Cima Grande di Lavaredo, o bé la *Couzy* (1959) a la Cima Ovest. També va obrir el difícil i sorprenentment verge esperó NW de la Cima Grande amb Joan Cerdà (1966). Encara a Europa, cal esmentar l'ascensió del Triglav amb Pokorski (1972), el Pilar Bonatti del Dru amb Muñoz (1975) i les dues expedicions a Grenlàndia amb l'ascensió de diversos pics verges (1973 i 1976). A l'Àfrica, l'any 1953 va pujar el Toubkal (4.167 m) i el 1967 va organitzar una expedició a la serralada algeriana de l'Ahaggar, la primera de l'Estat en què participava una dona, Elisabeth Vergés.

Amb els peus a terra

PER ROSA M. BOSCH
rosa.bosch@feec.cat

Anglada, elogi a l'autenticitat

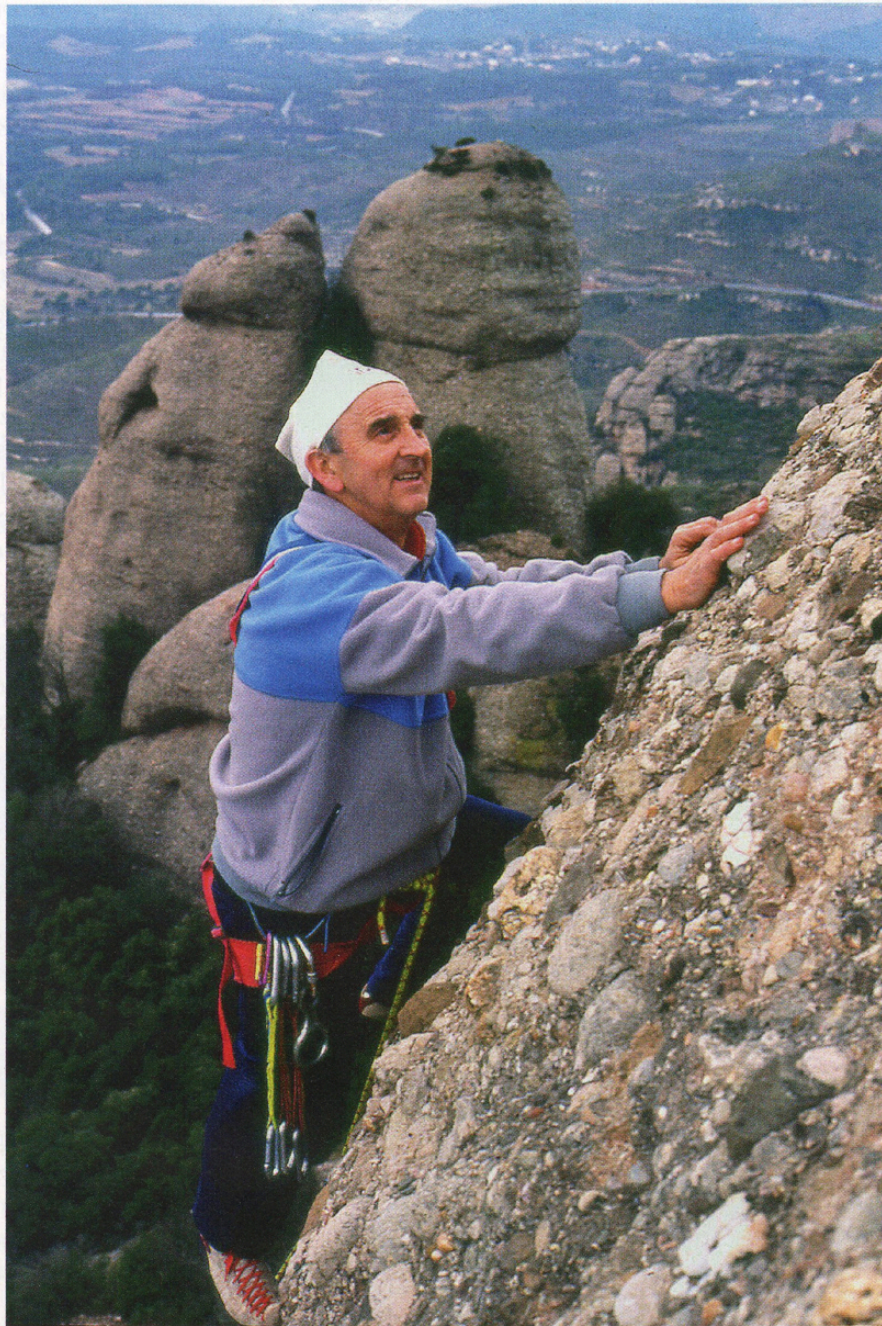
Les converses amb el Jordi Pons sempre són estimulants i t'alegren el dia. A les seves 93 primaveres desborda vitalitat, projectes i positivisme. Vaig telefonar-li dies després de la mort del Josep Manuel Anglada, amb qui va gaudir d'un grapat d'aventures. M'explica que el va veure per darrera vegada el 14 de febrer en una calçotada que van organitzar integrants de l'expedició catalana a l'Everest del 1982. Les trobades amb vells amics de la muntanya eren freqüents. Fins a l'estiu passat l'Anglada participava en els dinars setmanals en un restaurant de l'Eixample amb companys de l'Annapurna Est, amb el Jordi, l'Emili Civís, el Xavi Pérez Gil... A més de les seves remarcables fites alpinístiques, de ser considerat un pioner, l'Anglada ha estat un referent ètic, un home amable, discret i genuí. I l'autenticitat, en aquests temps líquids d'egos desbocats i d'exhibicionisme gens pudorós propulsats per les xarxes, no és poca cosa, és una qualitat envejable de la qual no gaire gent pot presumir.

L'Anglada va solcar parets exigents, de la cara nord de l'Eiger a les Grandes Jorasses; va explorar els Andes del Perú; va ser el primer de l'Estat, amb Civís i Pons, a trepitjar el punt més alt d'un vuitmil, l'esmentat Annapurna Est... La llista d'èxits en cims de tot el planeta és llarga, però jo també el recordaré per la seva bonhomia i els seus coneixements, que tan bé transmetia. Era una persona culta, un poliglòt, un àvid lector, igual que la seva parella, l'Eli Vergés, que ens va deixar uns anys abans, el 2019, i també era un innovador. El Jordi evoca l'època en què tots dos van inventar, el 1963, la Tanka, un senzill sistema de tancament ràpid de motxilles i roba que s'utilitza a tot el món i que s'exhibeix al Disseny Hub de Barcelona. La idea va sorgir en un viatge als Estats Units. El Jordi recorda que van coincidir a Boulder, Colorado, amb un escalador que havia travat amb un tros de plàstic el cordill de la seva motxilla en lloc de fer-hi un nus i que, inspirats per aquest noi, en el vol de tornada a casa van dissenyar una peça que van patentar i va ser tot un èxit.

Ser periodista et dona l'oportunitat de conèixer persones úniques que t'encomenen la passió per allò que fan i la seva bona energia. Recordaré amb admiració l'Anglada i l'Eli. Agraeixo aquella llarga entrevista que els vaig fer l'estiu del 2013 davant el mar, al seu racó de l'Ametlla de Mar, entre lectures i històries dels seus viatges per tot el món. Tots dos proclamaven que amb il·lusió es pot fer tot el que et proposis, màxima que els va acompanyar al llarg de la seva vida.

L'Anglada ha estat un referent ètic, un home amable, discret i genuí.

Al llarg de la seva vida, va fer activitat arreu del món, però no va oblidar mai els seus orígens ni els massissos catalans.

L'any 1991, escalant la Miranda > de les Boigues a la regió de les Agulles de Montserrat.

FOTO / ARMAND BALLART

Van realitzar-hi diverses primeres ascensions absolutes. El 1971 va fer la primera ascensió estatal al Kilimanjaro per la via *Umbwe* i va efectuar una obertura a la cara nord de la punta Batian (5.199 m) del Mont Kenya. Finalment, l'any 1987 va escalar la cara nord del Kaga Tondo, a Mali, amb Salvador Campillo. Als Estats Units, va superar l'esperó est del Capitán amb Robbins i Herbert (1963), va obrir un itinerari al Shawangunks amb Williams i McCarthy (1963) i va escalar la Devils Tower amb E. Vergés (1981).

El màxim reconeixement mundial, però, el va obtenir gràcies a les expedicions a les serralades més altes del planeta. Als anys seixanta va capitanejar-ne dues de gran ressò als Andes del Perú. A la primera, el 1961, va obrir l'aresta NE del Nevado Huascarán (6.768 m) i es

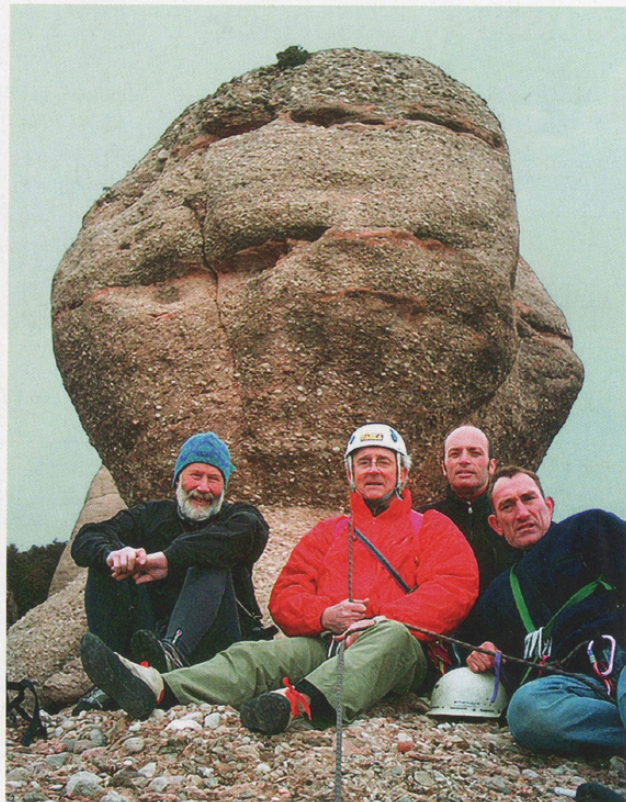
van pujar diversos pics verges; a la segona, el 1963, va inaugurar la paret est del Siula Grande (6.356 m) i també es van conquerir cims nous. L'any 1969, va pujar el verge Istor-o-Nal (7.398 m) i les seves puntes S i SE amb Cerdà, Civís i Pons. Era el primer setmil català i espanyol. Però aquesta gran gesta va quedar superada l'any 1974 amb l'ascensió al primer vuitmil estatal, el verge Annapurna Est (8.026 m), amb Pons i Civís. Aquesta fita va significar, probablement, el sostre de la seva carrera muntanyenca. La majoria de les seves expedicions posteriors no van assolir el repte plantejat, però ell no ho va viure com un fracàs, ja que afirmava que «sovint les motivacions apunten més enllà que aconseguir arribar al punt més alt». Mencionarem els intents a l'aresta SW del Saraghrar (1977), Fitz Roy (1978), Alpamayo (1980) i la primera expedició catalana a l'Everest (1982).

Posteriorment, es va dedicar a realitzar immersions submarines per mig món engrescat per Cerdà i a fer descensos de barrancs. Quanta material de muntanya, l'any 1963 va patentar la popular Tanka amb el seu bon amic Jordi Pons.

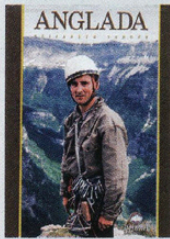
En Josep Manuel Anglada va ocupar diversos càrrecs en organismes muntanyencs i va rebre una quinzena de guardons. Els més recents, l'Ensenya d'Or de la FEEC (2017) amb Jordi Pons i la Creu de Sant Jordi (2025). Les entitats excursionistes a les quals va pertànyer van ser els ja esmentats Club Muntanyenc Barcelonès i Club Alpí Alemany, a més del Centre Excursionista de Catalunya. L'Anglada no va escriure cap llibre, però va publicar un nombre considerable de ressenyes, cròniques i articles de les seves ascensions. També va fer la revisió tècnica de llibres d'autors estrangers traduïts al català i al castellà, va concedir moltes entrevistes i va contactar amb figures estrangeres perquè vinguessin a casa nostra a fer-hi conferències i projeccions. El seu estil d'escriptura, parc i sense floritures però directe i precís, ens permet entreveure la seva personalitat i la visió que tenia de la muntanya. Què millor que cloure el repàs de la seva trajectòria evocant una reflexió sobre l'escalada que va deixar escrita l'any 1964: «Qui sent la muntanya no necessita explicacions. Mentre existeixin parets, arestes i agulles, sempre hi haurà qui les escali gaudint d'allò que fa, encara que no compregui exactament per què».

Amb Chris Bonington, Lluís Solé i Robert >
Fernández a l'agulla montserratina de la Bitlla.

FOTO / ARMAND BALLART

INFORMACIÓ CONSULTADA

· Elisabete VERGÉS. *Anglada*. Desnivel, 2002.

· Jaume FERRÁNDEZ. *Diccionari de l'excursionisme català*. Enciclopèdia Catalana, 2001.

· Josep IGLÉSIES. *Enciclopèdia de l'Excursionisme*. Volum II. Rafael Dalmau Editor, 1964.

· Juan José Zorrilla. *Enciclopedia de la montaña*. Desnivel, 2000.

· *Desnivel* número 48.

· VERTEX número 177.

· <https://rocaalenta.com/2020/05/josep-manuel-anglada.html> (agraïment a Jordi Ceballos)

SELECCIÓ DE VIES AMB DENOMINACIÓ D'ORIGEN ANGLADA

1954

Pajarita a la roca de l'Esquirol (Sant Llorenç del Munt), amb Francesc Guillamon.

1957

Gran diedre al Calderer (Pedraforca), amb Francesc Guillamon.

Degli Spagnoli a la Cima Canali (Dolomites), amb Francesc Guillamon.

1958

Anglada-Cerdà-Guillamon al Mallo Cuchillo (Riglos), amb Joan Cerdà i Francesc Guillamon.

Anglada-Cerdà a l'agulla del Corpus Christi (Montserrat), amb Joan Cerdà.

Xemeneia Cerdà-Anglada a la paret nord d'Agulles (Montserrat), amb Joan Cerdà.

Directíssima Anglada-Guillamon al Calderer (Pedraforca), amb Francesc Guillamon.

Anglada-Guillamon al Mallo Pisón (Riglos), amb Francesc Guillamon.

1959

Anglada-Guillamon a l'Elefant (Montserrat), amb Francesc Guillamon.

Anglada-Guillamon a l'agulla Petita d'Amitges (Sant Maurici), amb Francesc Guillamon.

Anglada-Guillamon al Perfil de Monsenyor (Sant Maurici), amb Francesc Guillamon.

Anglada-Guillamon al pollegó Inferior (Pedraforca), amb Francesc Guillamon.

Anglada-Guillamon a la paret de les Bagasses (Terradets), amb Francesc Guillamon.

GAM al Bisbe (Montserrat), amb Guillamon, Alegre, Auqué, Boladeras, Ylla i els germans Cerdà.

Anglada-Ylla a la roca Verda (Cadí), amb Xavier Ylla.

1960

Anglada-Guillamon al Monolito de Leyre (Navarra), amb Francesc Guillamon.

Cara nord a Seigarrena (País Basc), amb Francesc Guillamon i Francisco Lusarreta.

Franco-Española al Tozal del Mallo (Ordesa), amb Francesc Guillamon, Patrice de Bellefont i Sylvain Sarthou.

Anglada-Cerdà a la paret de l'Aeri (Montserrat), amb Joan Cerdà.

Anglada-Guillamon al Faraó (Montserrat), amb Francesc Guillamon.

Anglada-Guillamon a la Cadireta o roca del Centellar (Montserrat), amb Francesc Guillamon.

1961

Aresta nord-est al Huascarán Sur (Andes), amb Jordi Pons.

Anglada-Guillamon al Cavall Bernat (Montserrat), amb Francesc Guillamon.

1962

Anglada-Elisabeth-Guillamon-Pons a la canal Baridana (Cadí), amb Francesc Guillamon, Elisabeth Vergés i Jordi Pons.

Anglada-Guillamon-Eli a la Mitra (Vadiello), amb Francesc Guillamon i Elisabeth Vergés.

Anglada-Eli al Camell d'Ecos (Montserrat), amb Elisabeth Vergés.

Anglada-Vergés a la Talaia Gran (Montserrat), amb Elisabeth Vergés.

1963

Directíssima a la cara nord-est del Siula Grande (Andes), amb Jordi Pons i Miquel Muñoz.

1967

Esperó dels Catalans al Garet-el-Djenoun (Ahaggar), amb Pons, Abella, Alegre i Plana.

Original al Fus del Parrissal (el Port), amb Miquel Muñoz, Kildo Carreté i D. Llin.

1968

Anglada-Civís al Tozal del Mallo (Ordesa), amb Emili Civís.

Anglada-Cerdà-Roca al roc del Rumbau (Oliana), amb Joan Cerdà i Genís Roca.

Anglada-Cerdà a les roques de Benet (el Port), amb Joan Cerdà.

Anglada-Muñoz a l'agulla del Corb (Sant Honorat), amb Miquel Muñoz.

1969

Original a l'Istor-o-Nal (Hindukush), amb Jordi Pons, Emili Civís i Joan Cerdà.

1970

Anglada-Cerdà-Muñoz-Roca a l'esperó de les Orenetes (Esplovins), amb Joan Cerdà, Miquel Muñoz i Genís Roca.

Anglada-Cerdà a la punta de Miladones (Costa Brava), amb Joan Cerdà (anys 70).

1971

Anglada-Cerdà-Civís-Pokorski-Roca-Rivas a la punta Batian (mont Kenya).

Anglada-Muñoz-Vergés a la paret de Catalunya (Mont-rebei), amb Miquel Muñoz i Elisabeth Vergés.

1972

Anglada-Brull a la roca dels Cabells (Tivissa), amb Adolf Brull.

1973

Anglada-Cerdà a Es Vedrà (Eivissa), amb Joan Cerdà.

Anglada-Cerdà a la Pastora (Eivissa), amb Joan Cerdà.

1974

Original a l'Annapurna Est (Himàlaia), amb Jordi Pons i Emili Civís.

1976

Original a l'Ino (Grenlàndia), amb Jordi Pons, Joan Cerdà i Emili Civís.

1978
Anglada-Gallego al penyal d'Ifac (Alacant), amb Miguel Ángel García Gallego.

1979
Esperó sud-oest del puig Campana (Alacant), amb Joan Cerdà i Miguel Ángel García Gallego.
Anglada-Gallego a la paret de l'Aeri (Montserrat), amb Miguel Ángel García Gallego.

1991
Hurbada a Penyalera (el Port), amb Armand Ballart.

1993
Pitó agrait a la paret de Canalda (Solsonès), amb Armand Ballart.

1994
Virgueria a la paret de Canalda (Solsonès), amb Armand Ballart.

1995
Galileo a la paret del Pessó (Collegats), amb Armand Ballart i Ernest Noguera.

1998
Anglada-Nifo al Montardo (Val d'Aran), amb Pep Masip.

2000
Lamarca a les moles del Pessó (Collegats), amb Elisabeth Vergés i Armand Ballart.

2001
Anglada-Ballart a la torre Encantada (Bóixols), amb Armand Ballart.

2005
Màgicus a la paret de Canalda (Solsonès), amb Armand Ballart i Ricard Darder.

TEXT
JOAN CERDÀ MENDIELA

LES VIVÈNCIES QUE PERDUREN

L'arribada d'en Josep Manuel Anglada al Club Muntanyenc Barcelonès va representar un punt d'inflexió en la nostra manera d'entendre la muntanya. Procedent de Stuttgart, on havia residit (després de viure uns anys a Manchester), aportava una experiència sòlida tant en espeleologia com en escalada, i un equipament notablement més avançat que el nostre. Les sortides compartides ens van fer prendre consciència del nostre retard tècnic respecte als practicants del nord d'Europa, a causa de l'aïllament derivat del context polític del país. Sovint, amb un punt d'ironia, comentava que anàvem quaranta anys enrere, una afirmació gens exagerada. La influència d'en Josep no es va limitar a l'activitat a la muntanya. Gràcies als seus contactes amb alpinistes destacats, es van impulsar trobades que van contribuir a obrir el nostre entorn a noves idees i maneres de fer. Aquells intercanvis van ser clau en el procés de modernització del nostre grup.

Els primers temps va formar cordada amb el seu cosí Guillamon, però aviat vaig passar a compartir corda amb ell. La complicitat va ser immediata: tots dos ens sentíem atrets per l'exploració i l'obertura de nous itineraris. Així, vam desenvolupar activitat a Montserrat, al Pirineu, al Pedraforca i en escenaris internacionals com les Dolomites i Kenya. Aquest esperit ens va portar també a expedicions més ambicioses, amb ascensions a cims no assolits encara a Grenlàndia i a l'Himàlaia. Més enllà dels objectius esportius, però, sempre vam mantenir una ètica clara: el respecte per la muntanya. En més d'una ocasió vam renunciar a una ascensió abans de recórrer a mitjans invasius com el trepant.

Les llargues jornades a la paret, la dependència mútua en cada moviment, els bivacs sovint en condicions precàries i la satisfacció compartida d'assolir un cim defineixen una etapa intensa i formativa. Són experiències que transcendeixen l'activitat esportiva i que perduren com a part essencial de la nostra trajectòria vital.

Joan Cerdà i Josep Manuel Anglada a la Tofana di Rozes (Dolomites), l'any 1966.